

סיפורים וטרינריים

שאלות לד"ר סמדר טל

איירה: ענבל שריד

סמדר טל

הכלבים, אזורי הגרד הנפוצים כוללים את הרגליים, הבטן, האוזניים (ייתכנו דלקות אוזניים), העיניים ואזור פי הטבעת. בחתולים נפוצים גרד וקרחות בפנים ובגוף.

הטיפול לכלבים יכלול מתן תרופה מיוחדת באמצעות כדורים, ובחתולים ניתן לטפל לעתים בזריקות שפעילות לזמן רב יותר. במקרים שבהם הטיפול אינו עוזר, מוטב לשקול אבחון מעמיק יותר.

ניתן גם לטפל באמצעות מזונות רפואיים שעוזרים בהפחתת תהליכי דלקת ובחידוש העור. גם בהתאמה של המזון הרפואי, רצוי להתייעץ עם הווטרינר שיתאים את המזון לכלבכם.

סימבה, הכלב שלנו, שהוא בן שמונה, סובל מגירודים וגם יש לו קרחות. היא מגרד ונושך את כפות הרגליים וגם מעל הזנב, והאוזניים שלו חמות ואדומות. איך אפשר לעזור לו ולהרגיע את הגירודים?
מחכה לתשובה
טל

טל טל

השלב הראשון בטיפול בגרד ובאדמומיות הוא אבחון הסיבות לכך, ובהמשך – לטפל. כאשר כלבים סובלים מאלרגיות קשות, קשה לעתים למנוע את הגרד והאדמומיות גם בטיפול קפדני ומסור. בדרך כלל תופעות של גרד אצל כלבים קשורות לעונתיות ובעיקר בעונת הקיץ. האלרגיות הנפוצות ביותר הן אלרגיה לפרעושים וכן אלרגיה למזון. אלרגיות לפרעושים מתבטאות בגרד שהוא עונתי (בדרך כלל בקיץ), ואלרגיה למזון מתבטאת בגרד במשך כל השנה. כאשר נכשלים בטיפול בשתי האלרגיות ואין שיפור, צריך לשקול אבחנה של אלרגיית עור אטופית שמאופיינת גם היא בגרד ובאדמומיות של העור המחמירים לרוב בעונת האביב.

הגורם לאלרגיית עור אטופית הוא אלרגנים (חלקיקים זעירים) הנישאים באוויר ומעוררים תגובה אלרגית בבעלי חיים. אלרגנים נפוצים כוללים אבקנים, שקששת ומרכיבים של דשא, עצים ובדים. מאפייני האלרגיה האטופית מופיעים לרוב כבר בגיל צעיר (שנה עד גיל שלוש). אצל

המלען מזכיר בצורתו שיערה או מחט ארוכה, והוא אופייני לסוגי עשבים וקוצים רבים.

קלואי ו"העשב הקטן"

לפני כחודש הגיעו אליי אוּדֵי ובתו דנה עם כלבתם קלואי – בוקסרית יפהפייה בת שמונה חודשים. "יצאנו לטייל עם קלואי בפארק הירקון", סיפרה דנה, "קלואי השתובבה, קפצה ורצה, נכנסה ויצאה מִבֵּין העצים והשיחים, כְּשֶׁלִּפְתָּע החלה להשתעל ולכחכח ללא הפסקה. חזרנו הביתה, נתנו לה לשתות ולהירגע – אבל דבר לא עזר. קלואי המשיכה בשיעולים ובכחכוחים, וככל שֶׁעָבַר הזמן הם אף החמירו והתווספו אליהם פליטות ליחה קצפית. לאחר מִפְּן הבחנו שקלואי פולטת קצף עם מְעַט דם בתוכו. בשלב זה כבר לא המתנו יותר והגענו במהירות לִמְרַפָּאה".

בחנתי את קלואי. אכן, בכל כמה דקות השתעלה שיעול ופילטה קצף ומעט דם. הקשבתי לריאותיה בסטטוסקופ ושמעתי קולות ריאה מוגברים. בדיקת הדם הייתה תקינה לחלוטין. החשד המידי היה שֶׁמִשְׁהוּ מִפְּרִיעַ לקלואי במערכת הנשימה ואף פוגע בריריות (ולכן הליחה והדימום). בצילום רנטגן לא ניתן לראות ממצא מיוחד, ולכן פניתי לבדיקה ברונכוסקופית. בבדיקה הזאת משתמשים במכשיר הנקרא ברונכוסקופ – מין מצלמה קטנטנה המורכבת על קצה של חוט קשיח המשמש מעין עין ארוכה שדרכה ניתן להסתכל לתוך קנה הנשימה. לאחר מאמץ, הצלחתי בעזרת מכשור מיוחד למשוך משם "עשב קטן" שהתגלה כקצה של מלען גדול באורך של כחמישה סנטימטרים. רק לאחר

שהוצאתי את המלען נרגעה קלואי והשיעול שלה פחת בהרבה. השארתי אותה להשגחה במרפאה, ונתתי לה טיפול של נזולים לווריד וחמצן. לאחר כמה שעות שחררתי אותה לביתה שמחה וטובת לב.

המלענים נוטים להיכנס למקומות שונים בגוף, מלבד לריאות – בעיקר לאוזניים ולאף, ולהיתפס בעור שבין כפות רגליהם של כלבים. מלען שחודר לתוך הריאות הוא תופעה נדירה של "הקדים קנה לְנוֹשֵׁט". קלואי פשוט לעסה עֵשֶׂב ושָׁאֶפָה אותו לתוך ריאותיה. אם היא לא הייתה מקבלת טיפול מידי, הייתה מתפתחת במקום דלקת ריאות חריפה וסביר להניח שקלואי לא הייתה שורדת. כדאי להימנע באביב ובקיץ מטילים עם הכלבים בשדות קוצים ובאזורים עם שיחים סבוכים. כך נעביר בשלום את הקיץ מקוצים ומלענים.

שלכם סמדר